

Belfast

režie Kenneth Branagh, 2021

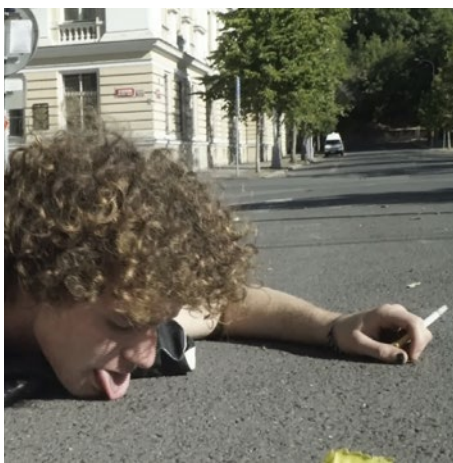
TEXT VERONIKA HAVLOVÁ

HODNOCENÍ 61 %

Herec, režisér a scenárista Kenneth Branagh se proslavil především svými adaptacemi anglických literárních pokladů Williama Shakespeara a nově i Agathy Christie. Proto je možná na první pohled překvapivé, že se v šedesáti rozhodl natočit silně autobiografický film, jímž se vrací do svého dětství. Když si ale uvědomíme, že Branagh vyrůstal v Severním Irsku šedesátých let, spíš nás překvapí, že se tohle téma rozhodl zpracovat až teď.

V srpnu 1969 doslova vtrhne konflikt mezi protestanty a katolíky i do dosud mírumilovné ulice, kde se svou rodinou žije i devítiletý Buddy. Už od prvního záběru na jeho rošťáckou pihovatou tvář je jasné, že nás Branagh neochudí o žádný z povinných prvků správného jemně sentimentálního pohledu na idylické dětství v silně neidylických podmínkách. Máme tu důstojně krásnou maminku, něžně mužného tatínka, moudré prarodiče a dlouhovlasou holku z první lavice, do níž je náš hrdina zamilovaný. A protože tu jde o dětství budoucího režiséra, nechybí ani bonus v podobě návštěv kina, které je pro všechny kouzelné barevným vytržením z černobílé reality. Doslova.

Branagh nám prostě předkládá klasický ušlechtilý a velmi dobře vyrobený produkt, v němž vlastně všechno funguje, jak má, herci jsou přesvědčiví, zazní tu i pár nebanálních mouder, která si můžete napsat do deníčku. Bohužel je ale výsledek tak trochu sterilní. Při scéně, kdy si celá rodina vyrazí na Chitty Chitty Bang Bang, vidíme, jak film o „létajícím autě“ strhne i skeptickou babičku. Těžko si představit, že by Belfast na někoho mohl působit podobně silným dojmem. Skoro by se chtělo jemně ironicky podotknout, že kdyby šel malý Kenneth do kina na Belfast, asi by ho to k filmovému umění nepřitáhlo a byl by z něj poctivý truhlář jako tatínek.

Přípravy k filmu T

režie Milan Klopik, 2021

TEXT VÍT KOŘÍNEK

HODNOCENÍ NEJLEPŠÍ FILM MILANA KLEPIKOVA

Svoboda jako téma a svoboda jako tvůrčí princip. Pokus, hra, setkání světů, protínání přímek, body bez plochy, bublinky... Veřejná debata často trpí tím, že se stočí k tomu, že diskutovaná věc není dostatečně naleštěná, že není perfektní, a tak by možná neměla existovat vůbec.

Kritik a dramaturg se stal režisérem filmu, který žádá místo pro svobodná gesta, pro DIY, pro věci, co se dělají „na punk“, pro debuty po padesátce. Někdy stačí skicovat a doufat, že se najdou diváci, kteří budou mít čas a chuť zabývat se něčím jen načrtnutým, poznámkami, jejichž smysl není zjevný.

Autor si vybírá několik adolescentních protagonistů – mladých intelektuálů, dívky a hochy poctivě půl na půl. Hrubý obraz polepšují stříhové smyčky a přesmyčky. Svoje objekty různě inscenuje, dává jim pobídky, texty k rozehrání, nechává je filozofovat před kamerou. Intelektuální demiurg zůstává skryt, obrazy vybuchujícího mládí překrývá citacemi z básní starých mužů, zpoza záclony zoomuje na nic netušící lidstvo tvořící věčný hmyzí cvrkot.

Předvádí svoje protagonisty s úsměškem, s dojetím, s hořkou závistí? Je to snad respekt ke generaci, která už žije ve stínu konce světa? Film-pokus se nenutí do jednoznačných soudů, rozhlíží se, letmo, generační setkání nemá vítěze a poražené. Vnímá Fridays for Future, Extinction Rebellion, v periferním vidění má pandemii covidu, bez patosu potkává básníka Petra Krále, který mluví o konci světa, netuše svůj vlastní brzký konec.

Pamatujme, že „konec světa není žádná katastrofa“.

Srdce na dlani

režie Martin Horský, 2022

TEXT VIKTOR PALÁK

HODNOCENÍ 21 %

Každý svého eskapismu strůjcem. Tři roky po Ženách v běhu se produkční tým kolem Martina Horského vrací s další komedií, na kterou láká plakát prakticky identický s tím, který v roce 2019 pomohl k nebyvalému komerčnímu úspěchu předchozího filmu. A taky Srdce na dlani je mechanickou mozaikou idylických vztahů, které jsou pozoruhodně odtržené od reality.

Kladné body? Ve filmu spolu souloží lidé 60+ a není to zdrojem humoru, přinejmenším ne zlého. Je zde i postava gay tatíka, který sice způsobí rozklizení rodiny, ale jeho milostné vzplanutí neobestírá zlá krev. Když se ale v rámci happy endu potkají v objetí všechny kladné postavy, tatík už mezi nimi není. Film totiž ze všeho nejvíce straní stereotypu krásných žen, které jsou ochotné mlčenlivě čekat na svého prince, aby mu mohly zehlit trenýrky. A vůbec jim nevadí, že si princ ještě včera užíval s jinou.

Film kombinuje pražské lokace s maloměstskou, až vesnickou atmosférou a odehrává se v iluzorním bezčasí, které působí přirozeně, asi jako když soused lichotí ženě vzpomínkou na noc, kdy ji připravil o panenství. Cudnost je zde ctností, nepříjemné pravdy ve vši bezelstnosti říkají jen děti – kterým to můžeme odpustit, neb ještě nevědí, co činí. Být upřímný, když jde do tuhého, se v dospělosti nenosí.

„Já nemám rád stěhování,“ vzdoruje dětský hrdina a odráží tak mentalitu celého filmu, který se snaží navozovat idylický klid vykreslováním světa, který může působit povědomě, ale přitom je úplně falešný. Být jen špetku uvěřitelnosti tu nemůže zachránit páreček basetů ani psí oči Vladimíra Polívky.